

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/74/2024
Identifikačné číslo spisu:	8321010645
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8321010645.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného S. B. pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. B. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. marca 2022, sp. zn. 10To/4/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. B. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 04. januára 2022, sp. zn. 3T/86/2021 uznal obvineného S. B. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

-v presne nezistených dňoch, v presne nezistenom čase, asi od konca roka 2018 do konca júna 2019, kedy bola O. B.- matka maloletej P.G., nar.XX.XX.XXXX, vo výkone trestu odňatia slobody, najmenej do dňa 23.05.2021, v dome a neskôr v unimobunke prispôsobenej na bývanie v O. na ul. R., bez popisného čísla, opakovane nútil svoju maloletú dcéru P.G., nar. XX.X.XXXX, ako aj jej matku, svoju družku O. B., nar. XX.XX.XXXX, aby sa vyzliekli do naha, takto si ľahli do postele a aby ho hladkali a chytali na intímnych miestach, pričom sa na to pozeral a masturboval, taktiež ich opakovane nútil držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním, pričom sa tiež snažil násilím dostať hlavu mal. P. G. k svojmu pohlavnému údu, tak že ju chytil za hlavu a tlačil ju, čo ona odmietala a bránila sa odťahovaním, pričom plakala.

Za to okresný súd uložil obvinenému S. B. podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne okresný súd rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, že maloletú poškodenú P.G. zastúpenú opatrovníčkou odkazuje s jej nárokom na náhradu škody na civilný

proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 09. marca 2022, sp. zn. 4To/56/2020, podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. f) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal obvineného S. B. za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

-v presne nezistenom čase od konca roka 2018 do 23.05.2021, v dome a neskôr v unimobunke prispôsobenej na bývanie v O. na R. ulici, bez popisného čísla, spočiatku len svoju mal. dcéru P.G., nar.XX.XX.XXXX a od 01.06.2019 aj jej matku, svoju družku O. B. opakovane donútil bitím a hrozbou bitky, aby sa vyzliekli donaha, ľahli si do postele a hladkali sa a chytali na intímnych miestach, pričom sa na to pozeral a masturboval, a mal. dcéru P.G. takto donútil tiež držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním, čo ona odmietala a plakala.

Krajský súd za tento trestný čin uložil obvinenému S. B. podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený, vo svoj prospech, prostredníctvom obhajkyne JUDr. Simony Čerevkovej, PhD. dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že vo veci mal rozhodnúť nepríslušný súd (§ 371 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku), ďalej z dôvodu, že malo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) a dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku t. j. že vo veci mal rozhodnúť nepríslušný súd má byť naplnený tým, že obvinený bol odsúdený bez dôkazov, ktoré by ho jednoznačne usvedčovali, a teda má „pochybnosti o správnosti skutkových zistení“. Zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods.1 písm. c) Trestného poriadku, obvinený nachádza v tom, že sa súdy v základnom konaní nezaoberali „rozpormi v dôkaznej situácii“. Vychádzajúc z jeho vlastného hodnotenia výpovedí svedkov, časových sledov má obvinený za to, že skutok sa nemohol stať, tak ako mu je kladené za vinu. Svedkovia mali v jeho trestnom prípade vypovedať nepravdivo alebo účelovo, keď jeho družka otehotnela s iným mužom a podľa názoru obvineného sa jej usvedčujúcou výpoveďou mala usilovať o jeho odstránenie zo spoločnej domácnosti. Obvinený ďalej má výhrady voči rozsahu vykonaného dokazovania, keď v konaní neboli vykonané testy DNA, odobraté odtlačky prstov. Obvinený taktiež jeho toho názoru, že pre zdravotný problém (v základnom konaní obvinený argumentoval, že má tzv. pruh -pozn. dovolacieho súdu) nemá byť údajne schopný „žiadnym spôsobom...vykonávať akúkoľvek sexuálnu aktivitu.“ Pri kontrolách pracovníčok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny neboli zistené akékoľvek pochybenia z jeho strany. Nevykonanie obvineným navrhovaných dôkazov súdmi v základnom konaní, považuje za závažné porušenie jeho práv na obhajobu. Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako ďalší dovolací dôvod, obvinený považuje za naplnený tým, že nemalo byť preukázané, že by spáchal skutok právne posúdený ako zločin sexuálneho násillia.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 7 Trestného poriadku v jeho neprospech, súčasne, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, zrušil rozsudok okresného súdu, ako aj všetky rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a

rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá uviedla, že obvineným uvádzané vady neodôvodňujú vážne pochybnosti o porušení jeho práv na obhajobu. Pokiaľ obvinený v dovolaní v podstate namieta, že súdy mali nesprávne hodnotiť výpovede svedkov, tak k tejto námietke prokurátorka uviedla, že tvrdenia obvineného, ktorými spochybňoval výpovede svedkov, neboli ničím v základnom trestnom konaní potvrdené. Prokurátorka v podstate z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K stanovisku prokurátorky k dovolaniu obvineného sa prostredníctvom obhajkyne písomne vyjadril obvinený. V ňom zotrval na podanom dovolaní s tým, že naďalej namieta najmä zásadné porušenie práva na obhajobu s dopadom na posúdenie otázky jeho viny zo skutku, ktorý sa mu kládol za vinu.

Podaním z 10. decembra 2024 obvinený doplnil svoju argumentáciu. Ohľadne jeho neviny odkázal na znalecký posudok znalca z odboru sexuológie, z ktorého podľa jeho názoru vyplýva, že on má defekt na semenníkoch, nemal sexuálny pomer s družkou a ani by nedokázal mať sexuálny pomer s maloletou dcérou, keďže gynekológ potvrdil, že je „panna“. Jeho družka jeden-krát vypovedala, že ona, ako aj ich maloletá dcéra bola obvineným znásilnená, čo nemalo byť potvrdené lekárom. S ohľadom na rozpory v jej výpovediach sa dovoláva uplatnenia trestnej zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného.“ Dôkazy, na podklade ktorých bol obvinený uznaný za vinného považuje za vykonštruované, pričom motívom jeho družky k usvedčujúcemu svedectvu, má byť snaha o jeho zbavenie zo spoločnej domácnosti, keďže jeho družka (s ktorou žil 20 rokov a má s ňou 12 detí) mala otehotnieť s iným mužom. Po jeho príchode z Českej republiky bola už dva mesiace tehotná. Obvinený je toho názoru, že jeho sexuálne problémy s erekciou pohlavného údu majú byť tak závažné, že nemohol naplniť skutkovú podstatu zločinu sexuálneho násillia.

Podaním zo 16. decembra 2024 obvinený doplnil svoje dovolanie a uviedol, že on svojej dcére pohlavný úd do úst nedal, rovnako nie je pravda, že by mu maloletá dcéra mala masturbovať jeho pohlavný orgán. On mal pruh a v prípravnom konaní žiadal konfrontáciu s družkou, ako aj s maloletou dcérou, čo sa nestalo. Jeho družka mu mala v telefonickom rozhovore z väzby na otázku: „Či dal jej dcére kokot do huby?“, odpovedať: „Nie“. A na následnú otázku obvineného: „Prečo potom klamala?“, mala jeho družka uviesť, že chce ísť za sudcom a povedať mu pravdu (družka obvineného sa na súd nedostavila a obvinenému nie je na podklade výpovedí poškodených kladené za vinu vloženie pohlavného údu maloletej dcére do úst - pozn. dovolacieho súdu). Obvinený ďalej v doplnení dovolania rozvíjal svoje úvahy a hodnotil dôkazy, keď má za to, že trestný čin mala spáchať jeho družka. Pred vyšetrovateľom sa mala priznať, že sa orálne dotýkala vagíny maloletej dcéry a „do toho zamotali obvineného, že násillím dával úd (maloletej dcére) ...do úst.“

Obvinený ďalej súdu 24. februára 2025 doručil podanie označené ako „Vyjadrenie nespokojnosti z trestného činu, ktorého som sa nedopustil“, v ktorom v podstate zopakoval svoje predchádzajúce tvrdenia, že sa mu mala družka v telefonickom rozhovore priznať, že obe poškodené mali v danom prípade klamať. Súdy mu zamietli vykonanie dôkazu v podobe zabezpečenia záznamu telefonického rozhovoru s družkou z väzobnej väznice. Motívom poškodených mala byť nielen snaha jeho tehotnej družky o zbavenie sa obvineného zo spoločnej domácnosti, ale aj „záškoláctvo“ maloletej dcéry, ktorú obvinený navrhoval dať „do ústavu“. Preto sa poškodené proti nemu zhodli a klamali. Záverom zopakoval, že pre zdravotný problém „pruh“ ani nemohol sexuálne „zneužívať“ poškodené.

K vyjadreniu obvineného k stanovisku prokurátorky, ktorá sa vyjadrila k dovolaniu obvineného, sa prokurátorka bližšie písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného

poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajkyne (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania obvineného S. B. je zjavné, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných vád, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/7/2020). Zároveň dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam súdov má viaceré špecifické podmienky ako povinné zastúpenie obvineného obhajcom v tomto konaní (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenie podať dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) len ak bolo aj využité zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (viď bližšie § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť namietat okolnosti známe už v pôvodnom konaní (viď bližšie § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, vád a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom, a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Pokiaľ dovolací súd vyššie zdôrazňoval, že námietky a vady uplatňované v dovolaní musia aj vecne zodpovedať príslušnému dovolaciemu dôvodu, tak uvedené neplatí o vade uvádzanej obvineným k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keď je toho názoru, že v jeho veci mal rozhodovať nepríslušný súd, pretože „má pochybnosti o správnosti skutkových zistení“. Takto vymedzená údajná vada, stojí celkom zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. a/

Trestného poriadku), keď obvinený neuviedol, žiadny dôvod, ktorý by čo i len naznačoval porušenie ustanovení o vecnej (§ 14 a nasl. Trestného poriadku) alebo miestnej príslušnosti súdov (§ 17 Trestného poriadku) rozhodujúcich v jeho trestnej veci.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Judikátúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poníma ako súbor viacerých procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri reakcii na uplatnenie obhajovacích práv obvineným a obhajcom (pozri R 7/2011). Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného (napr. právo vyjadrovať sa od začiatku ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, právo nahliadať do spisu, právo vyjadrovať sa k dôkazom, právo navrhnúť, predkladať alebo obstaráť dôkazy) charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože relevantným dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia nie je akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len také porušenie tohto práva, ktoré z hľadiska následkov, dopadov porušenia na výsledok konania, treba pokladať za zásadné porušenie práva.

Pokiaľ obvinený ako zásadné porušenie práva na obhajobu namietol, že sa súdy podľa jeho názoru nemali zaoberať údajnými „rozporami v dôkaznej situácii“, tak uvedenú námietku v jej doslovnom význame nemožno podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V širšom význame uvedenú námietku možno chápať ako súčasť práva obvineného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a preto sa dovolací súd zamerlal na otázku, či sa súdy v základnom konaní v rámci hodnotenia dôkazov zaoberali aj otázkou prípadných rozporov medzi jednotlivými dôkazmi. V trestnej veci obvineného okresný súd v odôvodnení (viď strana 8 odsek 8 písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu) uviedol, že po vykonaní dokazovania „nezistil žiadne podstatné rozpory“ vo výpovediach svedkov a jasne a zrozumiteľne uviedol, na podklade ktorých, či už priamych ako nepriamych dôkazov (výpovede maloletej poškodenej, družky obvineného, synov obvineného, Mgr. S., záznamy z Centra pre deti a rodiny), bola konštatovaná vina obvineného, keď osobitne zdôvodnil na základe čoho vyhodnotil výpoveď maloletej ako vierohodnú a dopĺňujúce výpovede svedkov ako presvedčivé a vierohodné. Okresný súd sa súčasne dostatočne venoval obhajobnej argumentácii obvineného (viď strana 9 odsek 3 písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu), ktorú vyhodnotil ako účelovú s cieľom sa zbaviť trestnej zodpovednosti. Takisto krajský súd žiadne relevantné rozpory vo výpovediach svedkov nezistil, pričom vo svojom odôvodnení doplnil (viď strana 11 písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu), že protiprávnemu konaniu obvineného zodpovedajú aj závery znaleckých posudkov znalcov z odvetvia psychiatria a sexuológia. Maloletú poškodenú okresný súd vypočul pre opodstatnené riziko, že by v prítomnosti obvineného (jej otca) nevypovedala pravdu (§ 262 Trestného poriadku), v neprítomnosti obvineného, avšak za prítomnosti jeho obhajkyne s možnosťou klásť maloletej poškodenej otázky. Čo sa týka hodnovernosti výpovedí obvineného, krajský súd zo znaleckých posudkov k neprospechu obvineného zistil u neho vysoké skóre lži (viď strana 12 odsek 2 rozsudku krajského súdu), ako aj snahu obvineného o ovplyvňovanie svedkov (viď strana 13 rozsudku krajského súdu), a aj preto argumentáciu obvineného o údajnom konaní poškodenej z motívu pomsty, vyhodnotil ako účelovú (viď strana 13 rozsudku krajského súdu). S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v hľadiska kvality odôvodnenia súdnych rozhodnutí v základnom konaní, nemožno konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Už len na okraj svojich úvah dovolací súd dodáva, že správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu súdmi nižšieho stupňa, môže dovolací súd skúmať iba na podklade dovolania ministra spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku), preto preskúmať údajné „rozpory v dôkaznej situácii“ nemôže preskúmať na podklade dovolania obvineného (§ 371 ods. 1 písm. i/, veta za bodkočiarkou Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou odvolacieho konania.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietol, že nemalo byť preukázané, že spáchal skutok mu kladený za vinu, a že trestný čin mala v podstate spáchať jeho družka, tak uvedené námietky, sú skutkovými námietkami (proti správnosti skutkových zistení), a nie sú relevantné z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ obvinený v dovolaní argumentoval, že znásilnenie nebolo preukázané, pokiaľ poukazoval na to, že jeho maloletá dcéra je pannou, a že jej nevložil do úst pohlavný úd, tak jeho uvedená argumentácia je z hľadiska skutku mu kladeného za vinu právne irelevantná, pretože obvinenému na podklade ustálenej skutkovej vety, nie je kladené za vinu, že by vykonal súlož s maloletou poškodenou alebo, že by vložil pohlavný orgán do úst maloletej poškodenej, ale je mu kladené popri inom za vinu, že „...opakovane donútil bitím a hrozbou bitky... mal. dcéru P.G. ...držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním...“.

Vzhľadom k tomu, že obvinený S. B. vytýkanými vadami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.